Magazin sportul

ÎN ŢARA CAFELEI

Note de călătorie (II)

7.01.1968; Dakar-Rio de Janeiro — 7 000 km; 6,30 h. Aterizăm la Rio de Janeiro în jurul orei 8,30 (fusul orar local este cu două ore în urma celui din Dakar), într-un decor feeric.

Cu o populație de aproape 4 milioane de locuitori, având o așezare pitorească, e adevărată brățară prinsă pe gîtul oceanului, Rio de Janeiro își merită cu prisosință renumele de cel mai frumos oraș din lume...

La aeroport, sîntem așteptați de impresar, care ne anunță că băieții au plecat la Porto Alegre, prima etapă în turneul brazilian. Iată-ne, deci, îmbarcați la interval de nici o fumătate de oră, pe un avion care ne va duce spre sudul Braziliei, în Rio Grande do Sul.

Pe drum, o nouă cunoștință: Sao Paulo, orașul rege al industriei braziliene. Concentrînd aproape 40 la sută din producția textilă, 30 la sută din aceea a zahărului, o foarte mare parte din industria constructoare de mașini. Sao Paulo a ajuns astăzi la o populație de 5 milioane de locuitori. Privind orașul dinspre ocean, rămîi impresionat de asemănarea lui cu New York-ul, datorită înălțimilor amețitoare ale buildingurilor de beton, oțel și sticlă care ating 40—50 de etaje. De altfel, aceasta este caracteristica principală a tuturor orașelor sudice braziliene: Rio de Janeiro, Sao Paulo, Curitiba, Porto Alegre, Londrina, toate mai degrabă „înalte" decît „întinse", cel puțin în zona centrală și comercială.

...Porto Alegre, la ora prînzului. Se servește „churrasco", mîncarea tradițională a brazilienilor, preparată din carne friptă de vită, trecută prin tăină de mate. Revederea cu delegația noastră este deosebit de plăcută. Aflu amănunte despre meciul susținut la Copacabana, cu o selecționată locală, despre accidentarea lui Mocanu și Măndoiu, despre antrenamentul de la Flamengo și despre atracțiile orașului. În după-amiaza aceleiași zile am putut urmări niște curse de cai, la care Dan și Pîrcălab au reușit să realizeze suma pe care au mizat pe calul-vedetă, indicat drept cîștigător de toată lumea.

Am fost invitați apoi să asistăm la cîteva întîlniri de catch. La intrare o primă surpriză: sîntem controlați (prevedere... sud-americană!) dacă nu avem asupra noastră arme albe, revolvere, pietre, petarde. Cît despre meciuri, de la prezentarea participanților, care apăreau cu coarne pe cap, cu coafuri și cu tatuaje care mai de care mai înspăimîntătoare, și terminînd cu trucurile pe care le foloseau — totul avea un aer mai degrabă trist, amintind vechile bîlciuri de la noi...

11.01.1968. Meciul cu Gremio. Dimineața are loc ședința tehnică. Se anunță formația: nu voi juca, considerîndu-se că mă resimt după lungul drum făcut în ultimele zile. Partida se dispută în nocturnă, în fața unui public foarte numeros. Jucătorii noștri evoluează foarte degajat, temperatura nemaiconstituind un impediment pentru ei. Remarc la brazilieni pe Alcindo, un fost component al selecționatei Braziliei, jucător foarte tehnic și extrem de rapid, și pe Lopez, un strateg de clasă. Totodată, revăd o veche cunoștință a spectatorilor bucureșteni, fundașul Ortunho, care în ciuda celor 35 de ani continuă să fie unul dintre cei mai buni apărători brazilieni. După meci, din nou la drum, spre Maringa. Urmărim, desfășurate sub ochii noștri, imensele plantații de cafea, principala sursă de venituri a fermierilor din această parte a Braziliei. La Maringa conducem 75 de minute din joc și numai accidentul grav al lui Adamache ne-a făcut să pierdem meciul. Înlocuitorul lui, Coman, poate și impresionat de neșansa lui Adamache, a primit un gol cum rar se poate vedea: portarul advers a degajat lung, mingea trecînd și peste Barbu și peste Coman, ieșiți în întîmpinarea ei; atacantul brazilian care a urmărit faza, n-a mai avut altceva de făcut decît să o introducă în poartă.

15.01.1968

MARINGA — LONDRINA — CURITIBA. Dar despre asta, data viitoare.

Mircea LUCESCU
jucător la Dinamo București

Savantul EMIL POP

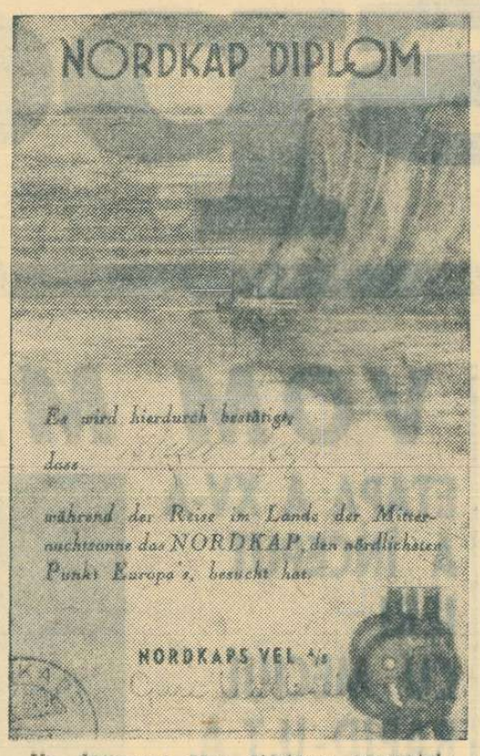
NORDKAP DIPLOM
Es wird hierdurch bestätigt
dass
während der Reise im Lande der Mitternachtssonne das NORDKAP, den nördlichsten Punkt Europa's, besucht hat.
NORDKAPS VEL

Un document rar: atestarea prezenței la Capul Nord

SPORTIVI SUB CUPOLA ACADEMIEI

SAVANTUL-BIOLOG EMIL POP NE VORBEȘTE DESPRE ANII TINEREȚII SALE

- Pe cai neînșeuați, în satul natal și „progimnast" la aparate
- Turist montan și alpinist pornit în cercetare științifică
- Schiul — o pasiune pe care virsta o stăvilește dar nu o stinge

Nici pasiunea pentru cercetarea și studiul științelor biologice și nici multiplele sarcini legate de calitatea de profesor la Universitatea „Babeș-Bolyai", de director al centrului de cercetări biologice de la Cluj și de membru titular la „Académie International d'Histoire des Sciences" din Paris, nu l-au îndepărtat de sport pe academicianul doctor-docent EMIL POP.

La vîrsta de 71 de ani, distinsul nostru interlocutor ne dezvăluie cu mîndrie „performanțele" sale sportive, ne vorbește despre exercițiul fizic ca despre un prieten drag.

„...O medicamentație greșită m-a subrezit încă din copilărie, își începe firul amintirilor, omul svelt în fața cărții ne aflăm — dar, evitînd fuga și sporturile — așa-zise de „efort violent", am reușit totuși să mă bucur de privilegiile cu care sportul, exercițiul fizic îmbracă vîrsta de aur a copilăriei, prelungind, apoi, în adolescență și gradat, pînă în zilele noastre, aceste obișnuințe fermecătoare.

Am cunoscut astfel împlinirea unui vis care-i anima pe toți copiii: acela de a fi călăreț. Da, călăream pe cai neînșeuați; înotul (în apa puțin adîncă a Bucerzii) avea să-mi ofere, de asemenea, clipe plăcute, ca și drumeția, ce începuse să mă poarte spre Cetate, o stîncă de calcar situată la izvoarele Văii Bucerzii, sau chiar la lezerul Ighielului, un lac carstic, — „fără fund", cale de vreo 20 de km dus și întors de casă.

Dar „surplusul" energiei, cu tot fizicul meu debil, trebuia consumat. Și prilejul era la îndemînă: aparatele de gimnastică ale școlii. Încă în primele clase ale liceului catolic de la Alba Iulia ajunsesem fruntaș la sol, la paralele, la capră la cal, la inele. Ca să nu uit figurile, țăranul istet Truță Damian a construit, la rugămintea mea, acolo, în grădina caselor mele părintești din comuna Bucerdea Vinoasă, paralele și sul; iar pe o cracă a unui nuc monumental am spînzurat două streanguri cu două inele de fier necăptușit. Seara, ca și peste zi, executam figurile pe care le stăpîneam cu virtuozitatea unui acrobat, spre surprinderea, adesea îngrijorată, a vecinilor noștri de uliță, de stradă, a oamenilor din sat, dintre care cel mai bătrîn îmi tot prezicea că „ai să-ți rupi schinarea pe-acel sul năzdrăvan trimis de diavol".

— Se pare că gimnastica la aparate nu mai era pentru dv. joacă de copil. Devenise chiar o pasiune...

— Așa este. Cartea o învățam eu că era pentru minte, dar gimnastica era pentru suflet și pentru trup, și tare era frumoasă la acea vîrstă, după cum nu încetez s-o apreciez și azi, atunci cînd e realizată la nivelul care trebuie să facă din gimnastică, deopotrivă, o știință, prin tehnicitate, și o artă prin iscusința și mobilitatea executantului, prin grația lui.

...La Brașov, în clasele superioare de la liceul românesc de veche și mîndră tradiție culturală și patriotică, ajunsesem conducător, — „progimnast" în nomenclatorul local, calitate în care eu demonstram figurile pe care urmau, apoi, să le încerce toți ceilalți.

Refăcut după război, de pe urma unei afecțiuni pulmonare, am cunoscut voluptatea unui nou sport, prin însăși studiile către care m-am îndreptat, devenind naturalist: drumeția, drumeția evoluată pînă la alpinism; căci ce știe naturalistul îndrăgostit de studiul, de profesia sa, de ceea ce-i oboseala sau riscul, atunci cînd trebuie să culeagă o floare rară, atunci cînd pasiunea îl poartă pe cine știe care creastă de munte, într-un peisaj care nu e hărăzit oricui, decît celor care înfruntă primejdiile...

Devenisem botanist încă din timpul studenției și vreme de patru decenii am drumețit an de an ca scrutător al covorului vegetal și ca îndrăgostit de frumusețile naturii, de urcușul sau tîrîtul prin strungi sau grohotișuri, reușind, fără să am o sănătate deplină, să străbat totuși țara în lung și în latul ei, să-i cunosc culmile și văile.

Dar drumeția mea, — pasiune de cercetător biolog și neastîmpăr de turist montan, de alpinist atunci cînd e necesar — m-a purtat și în alte locuri decît prin țară. Ea mi-a oferit satisfacțiile privelиștilor din Africa, zăpezile eterne ale Alpilor Elveției, de pe „tunturi"-urile Finlandei, culmile Munților Norvegiei...

— Și acum, continuați gimnastica? Mai vă lăsați stîrnit de chemarea drumeției?

— Dacă primul război mondial a pus capăt gimnasticei mele la aparate, al doilea război mondial m-a îndepărtat de la un alt sport care mi-a făcut plăcere și m-a ajutat să-mi păstrez mobilitatea, să-mi ordonez respirația, să-mi întremez atenția și vederea: schiul. Într-un fel, acrobatul de la gimnastică își satisfăcea la schi elanul echilibrului iar turistul montan avea în schi un bun vehicul, devotat și stimulativ. Dar de un deceniu, schiul a trecut și el în lumea marilor mele amintiri... În schimb drumeția mea de după război a fost mai intensă chiar decît înainte.

În ultimii ani, vîrsta, cu inevitabila ei balanță deficitară într-ale fizicului, m-a readus numai la gimnastică, dar, firește, nu la aparate, ci numai la acel exercițiu cotidian de înviorare și la plimbările necesare sănătății.

Nu am renunțat însă definitiv la plaiuri și nici chiar la culmi, dar spre a le atinge cer ajutorul mașinii pînă acolo unde se poate. Încolo, revăd și retrăiesc drumețiile din amintiri, astfel după cum se cuvine unui om trecut de șaptezeci de ani.

— Și dacă fenomenul faustian ar opera, nepreăzut, în viața noastră, reîncepînd un ciclu biologic care v-ar aduce din nou pe plaiurile copilăriei și ale unui al doilea început de viață?...

— Aș fi prudent la medicamentație, dar oricare mi-ar fi rezistența fizică, gimnastica la aparate, drumeția montană și alpinismul, cu schiuri, firește, m-ar îndemna să o iau de la început, ca acum șase decenii, ca o chemare pornită din adîncurile ființei mele.

V. FIROIU

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

SFATURI PRACTICE

Urc la domnul Gore și pe scări mă-ncrucișez cu-n domn în haină de piele neagră care cobora treptele din două-n două, grăbit foarte dar cu nu știu ce' iluminat în priviri și — în plus — cunoscut parcă amintirii mele. L-am întîlnit cîndva? L-am mai zărit undeva?

— Bineînțeles, zice dl. G. răspunzînd lapsusului din mine. Este F., fostul jucător de la S.C. Buhuși.

— Ah...

— Și care astăzi lucrează-n conducerea lui Dinamo Bacău.

— Echipa care...

— Exact. Echipa care, după cum mă informează surîsul tău că știi, s-a arătat cu neputință de învins pe teren propriu și cu neputință de neînvins în deplasare. Echipa care, neizbutind de-a lungul campionatului să smulgă nici măcar un punct (nu zic o victorie, un punct) pe terenul adversarilor (cu toate că a jucat pe toate stadioanele, inclusiv cu Dinamo la București) a izbutit să devină cap de afiș pe tărîmul fotbalului contemporan. Așa cum îmi mărturisea F. (trimis de conducerea clubului în taină și pe trei zile diurnă la mine pentru sfaturi: ce facem, Gore?) necazul echipei e-atît de mare încît s-a preschimbat în caz. Omul are o servietă plină cu tăieturi din presa mondială despre băcăuani...

— Atît de departe au ajuns băieții?

— Departe nu înseamnă întotdeauna și bine. Dovadă că despre echipă a-nceput să se scrie ca despre-o curiozitate. În revista „Play", formația noastră e pomenită la rubrica „Știați că?", între înălțimea Turnului Eiffel și vacile sfinte din Bombay. Ziarul „Nacional" din Venezuela publică niște cuvinte încrucișate unde se poate citi... am văzut cu ochii mei adineaori...", **„Team din Europa, vestit prin faptul că nu cucerește niciodată puncte în deplasare. 2 cuvinte, 11 litere"**, și așa mai departe.

— Iată ce înseamnă ca în loc de-un nume să dobîndești un renume... Destul de trist... Și, ce anume l-ai sfătuit?

— Să acționeze cu inteligență. După cum știi, inteligența este, potrivit convingerilor mele, capacitatea omului de a transforma răul în bine. Băcăuanii trebuie să-și privească adevărul în față, să considere că neputința despre care discutăm planează asupra lor ca o infirmitate sau destin, și, în loc de a se împotrivi realității (ca un afon ce se chinuie steril încîntînd a deveni saxofonist și ratîndu-și pînă la urmă viața) să-și pună întrebarea: avem un dezavantaj... cum să-l preschimbăm în avantaj?

— Cum? strigai eu.

— Asta a spus și F. dar, după cîteva minute de gîndire, și-a retras exclamația. Pentru că planul înfățișat de mine e de-o logică fără cusur.

1) Dinamo Bacău cîștigînd, așa cum a dovedit pînă la ora de față că-i în stare, mai toate meciurile de-acasă, își asigură un punctaj îndestulător pentru o existență comodă în Divizia A, cam pe la mijlocul clasamentului.

2) D.B. nu mai joacă niciodată în deplasare. Taci... Pretextele-s simple: uneori pierde trenul, alteori uită legitimațiile la club (în această ordine de idei F. a fugit să-l contracteze pe magazinerul „Progresului" oferindu-i transferul la Bacău, pentru 50 000 lei. Operație financiară perfect legală: pentru că, spre deosebire de jucători care sînt amatori și nu primesc bani, magazinerii noștri sînt profesioniști) etc, etc. Urmarea: D.B. pierde prin forfait meciurile PE CARE LE-AR FI PIERDUT ORICUM, și în plus la scorul de 0—8. Scor pe deplin rezonabil: jucînd, băieții pot pierde la diferențe mai mari.

3) Primul cîștig: D.B. se odihnește două săptămîni din patru pe lună, spre deosebire de toate celelalte echipe care-și irosesc puterile duminică de duminică.

4) Al doilea cîștig: primejdia de accidentare, avertismente, suspendări etc, mare și inevitabilă la tensiunea campionatului, este redusă pentru D.B. cu 50%.

5) Al treilea cîștig: economii substanțiale la cheltuielile de deplasare. Din sumele astfel dobîndite se pot acorda jucătorilor prime frumușele.

6) Al patrulea și cel mai de seamă cîștig: două duminici libere pe lună pentru activități mai interesante.

— Adică?

— Turnee fulger în Zanzibar.

p. conf.
Al. MIRODAN

Puterea obișnuinței
Desen de TONI

SUPORTERUL

Echipa de fotbal Liverpool are suporteri chiar și în închisori. Un deținut a adresat clubului următoarea scrisoare: „Doresc un bilet la meciul de cupă Liverpool — Tottenham, care are loc sîmbătă. Vă rog să nu-mi luați în nume de rău că nu stau și eu la rînd ca toată lumea, dar mă eliberez abia joi și mi-e teamă că nu mai găsesc bilete".

Amintiri... amintiri...

Cine își închipuie că patinajul este o descoperire recentă în aria sportivă a țării noastre, comite o gravă eroare. Vom încerca s-o reparăm răsfoind, pentru dumneavoastră, filele unui hronic ce își începe însemnările cu aproape 100 de ani în urmă... Mai exact, din anul 1872. De atunci datează primele mărturii ale unei activități de patinaj, la noi. În acel an a luat ființă „Asociația patinatorilor din Cluj", prima grupare reunind pe iubitorii sportului pe patine din marele oraș ardelean. Opt ani mai tîrziu, o grupare asemănătoare a fost fondată și la Brașov.

Patinatorii din Ardeal au fost primii care s-au remarcat și în arena internațională. În 1909, olăcanul Andrei Somodi — actualmente antrenor la Olimpia Cluj — a obținut un prețios loc III la concursul internațional de patinaj de la Berlin, în urma celebrului Rittberger. După primul război, întîlnim o performanță remarcabilă a fostului campion al țării, Bela Horos, clasat al treilea la Criteriul european al juniorilor de la Innsbruck, în 1934. În acest concurs, cîștigat de Karli Schäfer, patinatorul nostru l-a întrecut pe Alvard, ulterior medaliat la mondiale. În 1935, pe podiumul concursului internațional de la Praga (locul III) a urcat patinatorul român Roman Turușanco, cel care avea să cîștige mai tîrziu nu mai puțin de 13 campionate ale țării.

Prima participare a patinatorilor români la Olimpiada albă are loc în 1936, la Garmisch Partenkirchen. Acolo perechea Irina Minculescu—Fredi Fieraru a ocupat locul XIII, iar la individual Turușanco s-a clasat al XIX-lea. Același cuplu — Minculescu—Fieraru ocupase un foarte meritoriu loc VII în campionatele europene de la Praga, în 1935. Tot la „europene", dar patru ani mai tîrziu, locul IX revine altei perechi din România, Konnert—Heuchert.

Mai aproape de zilele noastre, prezențe remarcabile ale patinatorilor români pot fi menționate la Jocurile Mondiale Universitare de la Poiana, în 1951. La masculin, pe locul IV s-a clasat Mircea Sadoveanu, iar al VI-lea a fost Teo Cristiani. În întrecerea feminină, Ecaterina Pustai și Maria Weinrich au obținut locurile VIII și IX, în ordine.

Tînăra generație de patinatori din țara noastră a început să se afirme în anii din urmă cu cîteva rezultate meritorii. Astfel, în 1967, două dintre treptele podiumului de premiere al concursului internațional de la Sofia au fost ocupate de romîncele Elena Moiș (locul II) și Beatrice Hustiu (locul III). Anul acesta, Marcel Comanici s-a clasat al doilea în întîlnirea internațională România—R.S.F.S.R., iar recent Sandu Dragoș a ocupat locul V la concursul internațional de la Budapesta. Ca să nu mai vorbim de prezența remarcată a micuței Beatrice Hustiu în proba de figuri libere a întrecerilor Olimpiadei de la Grenoble, unde ea a lăsat în urmă o serie de patinatoare reputate.

1872—1968... Aproape un secol de patinaj. Să ne pregătim din vreme pentru a sărbători cum se cuvine apropiatul centenar.

Roman Turușanco, pe patinoarul olimpic din Garmisch, în 1936

RĂSPUNDE Don Poștaș

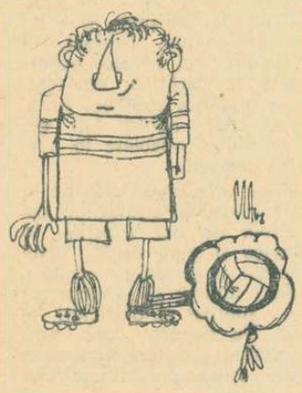

ANDREI PECHICI, BUCUREȘTI. — Ne întrebați în ce a constat greșeala fotbalistului Grozea (Petrolul), care, la un moment dat, în meciul cu Dinamo București, jucînd de mai multe ori balonul pe picior, a fost sancționat de arbitrul Zaharia Drăghici. Asistînd la meci, am fost la fel de nedumerit ca și dv.! Un fotbalist are voie să joace și de 100 de ori mingea pe picior. Arbitrul nu poate avea nimic împotrivă. Adversarul, da! Ca atare, duminică, nu acțiunea lui Grozea, ci intervenția arbitrului a fost... nereglementară. Se mai întîmplă...

RADU STEHAN, TIMIȘOARA. — Din cele 29 de întîlniri între selecționatele de fotbal ale României și Iugoslaviei, 14 au fost cîștigate de fotbaliștii noștri, 12 de cei iugoslavi, iar celelalte 3 s-au terminat la egalitate.

ORLANDO PURZA, ARAD. — Am reținut cîteva din „reflecțiile" trimise de dv.:

● În fotbal, repetența nu este o rușine. Fiecare echipă dorește să rămînă în clasa... întîia.

● Un meci de fotbal nu trebuie comentat mai mult decît durează.

● Drumul spre glorie nu trece pe la „Melody-bar".

V. OROSZ, BRAȘOV. — Performanța realizată de echipa de ștafetă 4x100 a Universității din California — 38,6 sec. — a fost omologată ca record mondial. Recordul european stabilit de echipa Franței, 38,9, n-a fost ratificat.

CONSTANTIN CHELARU, IAȘI. — 1) Zamora a fost un portar de mare clasă. De aici însă și pînă la... poveștile care au ajuns la urechile dv., că n-ar fi primit nici un gol în cariera sa, este o cale mult prea lungă, pe care n-a putut s-o străbată decît fantezia unora. 2) Cine scornește asemenea lucruri? Hm! Ozon avea piciorul drept sigilat, ca să nu marcheze prea multe goluri (?!) Mai de grabă o asemenea scuză ar putea invoca fotbaliștii noștri de astăzi!

NEMECZ GYÖRGY, BAIA MARE. — La J.O. de la Helsinki (1952) aruncarea ciocanului a fost cîștigată de atletul maghiar Iozsef Csermak. Performanța: 60,34 m. Pe locurile următoare s-au clasat Storch — Germania (58,86 m) și Imre Nemeth — Ungaria (57,74 m). Cu aceste rezultate, astăzi ai emoții într-un campionat... interstrăzi! Exagerat? Se poate. Dar altfel, răspunsul rămînea fără poantă!

O. IAKUB, BUCUREȘTI. — În rîndurile pe care ni le-ați trimis odată cu poezia „Blestemul stelistului", țineți să faceți următoarea precizare: **„Nu vă deranjez cu nimic, întrucît n-am pretenții materiale". Să știți că nu onorariul ne deranjează. Poezia!**

VASILE și M. AVRAM, SUCEAVA. — Stadionul „23 August" din București are circa 65 000 de locuri de stat. Plin pînă la refuz, cum a fost, de pildă, la meciul Dinamo București — Real Madrid, el poate cuprinde însă și 80 000 de spectatori (socotind scările, coronamentul și... bunăvoința unora de a se mai „strînge" puțin!).

DUMITRU BARBULESCU, COMUNA SLĂVEȘTI — 1) Lui Gheorghe Constantin îi puteți scrie pe adresa clubului Steaua: București, str. Plevnei 114, sectorul 7. — 2) Vreți ca Steaua să cîștige campionatul la fotbal, dar cu mai puține emoții. Fotbaliștii de la Steaua sînt mai modești. S-ar mulțumi să-l cîștige, chiar cu emoții!

GRIGORE SPRÎNCENATU, BUCUREȘTI. — În activitatea lor fotbalistică, frații Voinescu au fost notați astfel: I — portarul și II — înaintașul de la Metalul Hunedoara.

Ilustrații N. CLAUDIU

Din toată lumea

KILLY E MELANCOLIC...

O declarație melancolică a lui Jean-Claude Killy:

— Eu nu mai am viitor. Nu voi putea niciodată să realizez mai mult. Am obținut totul. Într-o zi, am citit o carte ciudată: „Portretul lui Dorian Gray", de Oscar Wilde. Ce spune, la un moment dat, acest Gray? **„În viață nu există decît două drame. Prima, este de a nu obține ceea ce dorești. Cea de-a doua, este să fi obținut tot ce ți-ai dorit. Și, la drept vorbind, marea dramă este cea de-a doua".**

Acum, încep să înțeleg ce a vrut să spună personajul lui Oscar Wilde. Și e îngrozitor!

„JUVE" ARE ȘI ECHIPĂ FEMININĂ

Conducerea clubului de fotbal Juventus-Torino a înființat și o echipă... feminină, care **joacă în deschidere la** meciurile mai importante pe care „Juve" le susține acasă.

Mulți consideră că evoluția frumoaselor fotbaliste are o influență pozitivă asupra echipei „mari".

Știați că...

...Sony Lyston a plecat în căutarea... paradisului pierdut? El speră să redevină campion mondial la toate categoriile, drumul spre titlu urmînd să-i fie deschis de o serie de întîlniri cu adversari de valoare. Primul meci: mîine seară, la Reno (Nevada) cu Bill Mc Murray.

...meciul de box dintre Ken Buchanen și Maurice Cullen, pentru titlul de campion al Angliei la categoria ușoară, a avut loc la... Hotelul Hilton din Londra? La meci, au asistat 1 000 de spectatori, toți în smoking. Prețul unui bilet? O bagatelă: 40 de lire sterline!

...I.A.A.F. (Federația internațională de atletism) are 140 de țări afiliate (ultimele două fiind Nauru — Pacificul de Sud și Malavi — Africa Centrală)? Cifra merită menționată, pentru că C.I.O. n-are decît 123 de membri!

...în 1967, 88 de sprinteri din S.U.A. au realizat 9,5 secunde sau mai puțin pe distanța de 100 yarzi (ceea ce înseamnă 10,4 pe 100 de metri)? 46 de alergători pe 400 de metri sînt creditați cu timpuri de 46,7 sau mai puțin, 24 de săritori au trecut de 2,10 m la înălțime, iar alți 36 au realizat cel puțin performanța de 4,87 m la săritura cu prăjina.

Sporturi... complimentare
Desen de FRED GHENADESCU